

Књига пророка Данила — сто деведесет шеста

Proročke paralele i božansko razočaranje: otkrivalačko putovanje Božjeg naroda poslednjih dana u Otkrivenju 10

Jeff Pippenger
2024-04-27

У десетој глави Откривења, где је представљена историја порука првог и другог анђела, Јовану је, као симболу Божјег народа последњих дана, унапред било казано да у историји коју је симболички представљао треба да дође до разочарања; а то разочарање било је онај елемент историје првог и другог анђела који је разумевању милерита био запечаћен, да би се испитала њихова вера.

И глас који чух с неба проговори ми опет и рече: Иди, узми књижицу која је отворена у руци анђела што стоји на мору и на земљи. И отидох к анђелу и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми је и поједи је; и загорчаће ти утробу, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове и поједох је; и беше у мојим устима слатка као мед; а чим је поједох, утроба ми загорче. Откривење 10:8–10.

У десетом стиху, Јован представља историју од 11. августа 1840. године, када је силни анђеоски сишао с књижицом у својој руци, па све до Великог разочарања 22. октобра 1844. Пре него што је симболички представио ту историју, речено му је од „гласа који“ је „чуо с неба“ да ће, када поједе књижицу, она „огорчати утробу твоју, али ће у устима твојим бити слатка као мед.“ Горко разочарање било је оно што је испитало веру милерита, и није било најбоље да они о том разочарању знају пре него што је дошло; али Јован представља народ последњих дана од кога се захтева да зна чињенице повезане с приказивањем догађаја који сачињавају историју поруке првог и другог анђела.

Та света историја указује да ће на народ последњих дана доћи испит, и да ће то бити испит заснован на нечему што за њих није било најбоље да разумеју пре самог испита, ипак то није било истоветно искуство милерита, премда се савршено подударало са приказом догађаја представљених првим и другим анђелом, јер седам громава такође представљају „будуће догађаје који ће бити откривени својим редом.”

Иако је било потребно да познају темељну историју милерита, Божји народ последњих дана испунио би исти приказ низа догађаја као и милерити; али оно што је ставило милерите на пробу, што је за њих било најбоље да унапред не знају, била би другачија проба, проузрокована једним елементом који је био запечаћен све док није дошло време да Лав из племена Јудина отвори Откривење Исуса Христа, што се догађа у скривеној историји четрдесетог стиха једанаесте главе Данила.

Оно што је било запечаћено било је одређено да испита Божји народ последњих дана, а тај испит би се подударао са међашем на коме су Милерити били испитани, јер, било у првом испуњењу у милеритској историји, било у последњем испуњењу последњих дана, седам громова било је „приказ догађаја“ „који ће бити објављени својим редом“.

Оно што није било широко препознато јесте да, као што Јован представља историју Христовог силаска с малом књигом 11. августа 1840. до Великог разочарања 22. октобра 1844, тако је управо та иста историја била представљена и силаском другог анђела 19. априла 1844. Прво разочарање може се разумети као Јованово разочарање, који је, пошто је појео малу књигу 11. августа 1840, доживео разочарање 19. априла 1844. Када је то разочарање наступило, други анђео је сишао са „списом“ у својој руци.

„Још један силни анђео био је овлашћен да сиђе на земљу. Исус му је ставио у руку један спис, и када је дошао на земљу, повикао је: ‘Паде Вавилон, паде.’ Затим сам поново видела разочаране како подижу своје очи ка небу, гледајући с вером и надом на јављање свога Господа. Али многи су, изгледало је, остајали у неком обамрлом стању, као да спавају; ипак, на њиховим лицима могла сам да видим траг дубоке жалости. Разочарани су из Светога писма увидели да се налазе у времену одлагања и да морају стрпљиво чекати испуњење виђења. Исти доказ који их је навео да очекују свога Господа 1843. године, навео их је да Га очекују и 1844. године. Ипак, видела сам да већина није поседовала ону снагу која је обележавала њихову веру 1843. године. Њихово разочарање било је пригушило њихову веру.“ Early Writings, 247.

Милеритска историја коју Јован представља у десетој глави јесте историја првог, а такође и другог анђела. Силазак првог анђела с поруком и силазак другог анђела с поруком означавају почетак одговарајућих историја, које су се обе завршиле разочарањем, мада Јован непосредније приказује целокупну историју оба анђела. Чак и после 22. октобра 1844. године, када је трећи анђео дошао с поруком, разочарање побуне из 1863. године пружа трећег сведока о раздобљу које почиње поруком, а завршава се разочарањем.

Прво разочарање у покрету трећег анђела 18. јула 2020. године било је паралела првом разочарању милерита. Једна истина била је запечаћена, као што је истина о 1844. години била запечаћена тиме што је Господ држао своју руку над једном грешком у неким од бројки, што је произвело прво разочарање милерита. Када је та грешка потом била схваћена, грешка је била отпечаћена, јер је Лав из племена Јудина уклонио своју руку. Грешка од 18. јула 2020. године настала је услед одбијања да се призна да је Његова рука била подигнута 22. октобра 1844. године, док је изговарао да „времена више неће бити“.

Било да је то био филаделфијски покрет првог разочарања првог анђела, или прво разочарање лаодикијског покрета трећег анђела, Његова рука представља оријентир. Дана 19. априла 1844. и 18. јула 2020. разочарање је произвело време расејања. Они који су били сабрани било 11. августа 1840. или 11. септембра 2001. били су расејани, а потом је Христос почео да по други пут сабира Свој народ.

Он је сабирао народ почев од 11. септембра 2001. године, јер, као што је представљено Христовим крштењем, тек када Божански симбол сиђе, Он почиње да сабира Своје ученике, а не пре. Затим, после расејања, Христос сабира Свој народ по други пут. Христос је почео да сабира Своје ученике од Свога крштења, а после расејања проузрокованог крстом, почео је да сабира Своје ученике по други пут. Пророчка чињеница другог сабирања које је започело у јулу 2023. године била је део онога што је било запечаћено 18. јула 2020. године, иако је то очигледно било саставни елемент историје милерита.

У четрдесетом стиху једанаестог поглавља Данила, звер из бездана устаде и уби оба рога звери земаљске 2020. године. У јулу 2023. године, Господ је почео да по други пут сабира свој народ последњих дана. Процес сабирања представљен је унутар свете милеритске историје, а у тој историји постоје два историјска сведока о томе да Он по други пут сабира свој народ. Процес сабирања је пророчки елемент који је био запечаћен до јула 2023. године. Дело сабирања Његовог народа по други пут испуњава се током историје украјинског рата, непосредно пре другог избора осмог председника, који је од седморице.

Дана 11. августа 1840. године, Господ је сабрао милеритски покрет, и то сабирање је обележио увођењем карте из 1843. године, која је објављена у мају 1842. године. Та карта је представљала темељну поруку, јер је Он тада полагао темељ милеритског храма. Силазак анђела из десете главе Откривења, 11. августа 1840. године, упоредан је са Христовим крштењем, које је, између осталог, означило почетак Христовог избора Његових ученика.

„Позивањем Јована и Андреја и Симона, Филипа и Натанаила, започето је полагање темеља хришћанске цркве. Јован је упутио двојицу својих ученика Христу. Потом је један од њих, Андреј, нашао свога брата и позвао га Спаситељу. Затим је позван Филип, и он је пошао да потражи Натанаила.“ Чежња векова, 141.

Дело Вилијама Милера од времена краја 1798. године, па све до 11. августа 1840, представљало је дело Јована Крститеља; али када је анђеол из Откривења десете главе сишао, као што је било предочено силаском Светога Духа приликом Христовог крштења, Господ је „сбрао“ Своје темељне ученике. Ова два сведока показују да је Христос сабрао Свој народ последњих дана 11. септембра 2001. године, када је анђеол из осамнаесте главе Откривења сишао; али, као и у случају Милерита, требало је да буду испитани једним елементом седам громава који је био запечаћен, а потом ће Господ сабрати Свој народ по други пут.

Друго окупљање Божјег народа последњих дана отпочело је у историји представљеној на самом крају једанаестог стиха, једанаестог поглавља Данила, непосредно пре Путинове победе над Украјином, и непосредно пре дванаестог стиха, где се завршава пророчко сведочанство Русије и Путина. Данило, једанаесто поглавље, једанаести стих, стога је у сагласју са Откривењем, једанаесто поглавље, једанаести стих, јер се тамо два сведока поново враћају у живот.

У светој милеритској историји, Господ је почео да по други пут сабира свој народ после разочарања од 19. априла 1844. године, а оно чиме се Господ послужио да у то време сабере свој народ било је препознавање да они испуњавају време одлагања из приче о десет

девојака у двадесет петом поглављу Јеванђеља по Матеју, као и у другој глави Авакума. Да би Милерити препознали своје стање и вратили се, морали су да препознају себе као оне који су представљени у Божјој пророчкој Речи. Требало је да виде да су они Божји народ, насупрот онима који су исповедали да су Његов народ. Сабирајући свој разочарани народ, Он је пружао илустрацију заставе која се подиже народима незнабожачким, наглашавајући тако разлику између свог истинског, али разочараног народа, и народа који то само исповеда.

И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као застава народима; њега ће тражити незнабошци; и починак његов биће славан. И догодиће се у тај дан, да ће Господ опет, по други пут, подигнути руку своју да поврати остатак народа свога, који преостане, из Асирије, и из Египта, и из Патроса, и из Хуса, и из Елама, и из Синара, и из Емата, и са острва морских. И подићи ће заставу народима, и сабраће прогнанике Израилеве, и скупиће расејане Јудине са четири краја земље. Исаија 11:10–12.

Када пророк Јеремија представља оне који су били разочарани 19. априла 1844, он је указао да се више није поистовећивао са „збором подсмевача“, који су неиспуњено предсказање из 1843. користили као доказ да су они које Јеремија представља били лажни пророци.

Не седох у збору подсмевача, нити се радовах; седох сам због руке Твоје, јер си ме испунио негодовањем. Јеремија 15:17.

„Збор подсмевача“ беше избацио оне које је представљао Јеремија.

„Многи су били прогањани од стране своје браће неверника. Да би задржали свој положај у цркви, неки су пристали да ћуте у погледу своје наде; али други су осећали да им верност Богу забрањује да тако крију истине које им је Он поверио на чување. Није мали број био искључен из заједнице цркве ни из ког другог разлога осим што су исповедали своју веру у Христов долазак. Онима који су поднели ово кушање своје вере биле су веома драгоцене речи пророка: ‘Ваша браћа која мрзе на вас, која вас изгоњаху имена Мојега ради, говораху: Нека се прослави Господ; али ће се Он јавити на вашу радост, а они ће се постидети.’ Исаија 66:5.” Велика борба, 372.

Када Господ подигне заставу народима, то ће се догодити када буде пружио Своју руку по други пут да сабере остатак Свога народа, који су прогнаници Израилеви. То су они који више не седе у „сабору подсмевача.“

„Корен Јесејев“ је симбол двеју крвних лоза, једне из јудаизма у споју са крвном лозом изван јудаизма, и представља не само крвну лозу Исуса, него је и симбол сједињења Божанства са човечанством; јер застава која се подиже представља народ који је заувек запечаћен у стање и искуство сједињења Божанства са човечанством, што је такође представљено у десетом стиху једанаесте главе Данила симболом „тврђаве“. У десетом стиху време печењења сто четрдесет и четири хиљаде подразумева се пророчким разумевањем тврђаве, која је глава. У историји једанаестог стиха и украјинског рата, Господ пружа Своју руку по други пут да сабере изгнанике који су били разочарани.

Стога смо, са сведочанством једанаесте главе Данила као оквиром, препознали упад папства у пророчку историју, непосредно пре закона о недељи. Видели смо дело републиканског рога, представљеног Трампом, док он постаје осми, који је од седморице, и започиње дело сједињавања цркве и државе. Имамо линију отпадничког рога протестантизма, како је представљен Макавејима. У истој историји, представљеној тим стиховима, примењујемо линију седам громава, која је уједно и линија приче о десет девојака, препознајући искуство сто четрдесет и четири хиљаде, као и линију три анђела која оцртава дело истинског протестантског рога. Један од догађаја за истински протестантски рог у тој историји јесте друго окупљање.

Друго сабирање догодило се у историји поруке другог анђела, а догодило се и у историји трећег анђела од 1844. до 1863. године, успостављајући два сведока из милеритске историје о томе да Господ по други пут пружа Своју руку да сабере Своје расејано стадо.

„23. septembra Gospod mi je pokazao da je po drugi put ispružio svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda, i da se napori moraju udvostručiti u ovo vreme sabiranja. U rasejanju je Izrailj bio udaren i rastrgan, ali sada će u vreme sabiranja Bog isceliti i povрати svoj narod. U rasejanju, napori učinjeni da se istina raširi imali su veoma malo dejstva, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog stavio svoju ruku da sabere svoj narod, napori da se istina raširi imaće svoje određeno dejstvo. Svi treba da budu sjedinjeni i revnosni u delu. Videla sam da je pogrešno da se bilo ko poziva na rasejanje kao na primere koji bi sada upravljali nama u sabiranju; jer kada Bog sada ne bi učinio više za nas nego što je tada činio, Izrailj nikada ne bi bio sabran.” Early Writings, 74.

У додатку књизи Рани списи, сестра Вајт објашњава управо наведени коментар:

„3. Став да је Господ „пружио своју руку по други пут да поврати остатак свога народа“, на 74. страни, односи се једино на јединство и снагу који су некада постојали међу онима који су очекивали Христа, и на чињеницу да је Он поново почео да уједињује и подиже свој народ.“ Early Writings, 86.

Sveta istorija sedam gromova, koja predstavlja razdoblje od 11. avgusta 1840. do 22. oktobra 1844, predočavala je svetu istoriju od 22. oktobra 1844. do pobune 1863. Red za redom, prva istorija predstavljala je prikaz mudrih devojaka, a druga linija pružala je prikaz ludih devojaka. Obe istorije otpočele su kada je anđeo sišao s porukom koja je trebalo da bude pojedena. Dolazak anđela u obe istorije započeo je proces ispitivanja koji je proizveo rasejanje, a do 1849. godine sestri Vajt bilo je pokazivano da Gospod ponovo pruža svoju ruku po drugi put, ovoga puta da sabere one koji su bili rasejani 22. oktobra 1844.

Били су расејани Великом Разочараношћу, као што су мудри 19. априла 1844. били расејани својим првим разочарањем. Друго окупљање показало је да је Господ „почео поново да сједињује и подиже Свој народ“. При другом окупљању, Господње дело обухвата подизање заставе која је међусобно уједињена у поруци, и чија је људска природа сједињена с Његовим Божанством. Сврха заставе јесте да позове друго Божје стадо да изађе из Вавилона, што се остварује тиме што људи и жене виде заставу.

Застава је војска оних који су у време испита недељног закона сјединили своју човечност са Христовим Божанством. Тако друго сабирање показује да ће „корен Јесејев“ бити подигнут, носећи двоструку пророчку симболику Руте, незнабошкиње која се сабира заставом тиме што бива сједињена с Возом, симболом сто четрдесет и четири хиљаде, а такође и симболом Искупитеља, који је платио цену за Руту и био јој блиски сродник. У оваплоћењу Христове божанске природе са палим телом људске природе, Он је постао наш блиски сродник. Застава која се подиже јесу они који су поруком сједињени и који довршавају дело сједињавања своје човечности са Христовим Божанством уочи недељног закона.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Цењење Библије расте с њеним проучавањем. Којим год путем ученик да се окрене, наћи ће откривену бескрајну мудрост и љубав Божју.

„Значај јеврејског поретка још није у потпуности схваћен. Истине велике и дубоке осенчене су у његовим обредима и симболима. Јеванђеље је кључ који откључава његове тајне. Путем познања плана спасења, његове истине се отварају разумевању. Много више него што то чинимо, наша је предност да разумемо ове чудесне теме. Треба да схватимо дубине Божје. Анђели желе да завире у истине које се откривају народу који са скрушеним срцима истражује реч Божју и моли се за већу дужину и ширину и дубину и висину познања које једино Он може дати.

„Како се приближавамо завршетку историје овога света, пророштва која се односе на последње дане нарочито захтевају наше проучавање. Последња књига новозаветних списа пуна је истине коју треба да разумемо. Сотона је заслепио умове многих, тако да су радо прихватили сваки изговор да Откривење не учине предметом свога проучавања. Али Христос је овде, преко Свога слуге Јована, објавио шта ће бити у последњим данима, и каже: „Благо ономе који чита, и онима који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано.“ Откривење 1:3.“

„А ово је живот вечни“, рече Христос, „да познају Тебе, јединога истинитога Бога, и Исуса Христа, кога си послао.“ Јован 17:3. Зашто не схватамо вредност овога знања? Зашто ове славне истине не пламте у нашим срцима, не дрхте на нашим уснама и не прожимају цело наше биће?

„Дајући нам Своју реч, Бог нас је увео у посед сваке истине која је суштински неопходна за наше спасење. Хиљаде су црпле воду из ових извора живота, па ипак нема умањења залихе. Хиљаде су ставиле Господа преда се, и гледајући биле преображене у то исто обличје. Њихов дух гори у њима док говоре о Његовом карактеру, казујући шта је Христос за њих, и шта су они за Христа. Али ови истраживачи нису исцрпили ове велике и свете теме. Хиљаде других још могу ступити у дело истраживања тајни спасења. Док се разматрају Христов живот и карактер Његове мисије, зраци светлости ће све јасније засјати при сваком настојању да се открије истина. Свако ново истраживање откриће нешто дубље занимљиво од онога што је до сада било откривено. Овај предмет је неисцрпан. Проучавање Христовог оваплоћења, Његове жртве помирења и посредничке службе, заокупљаће ум марљивог ученика докле год време буде трајало; и гледајући ка

небу са његовим небројеним годинама, узвикнуће: ‘Велика је тајна побожности.’“

„У вечности ћемо научити оно што би, да смо примили просветљење које је овде било могуће стећи, отворило наше разумевање. Предмети откупљења закупаће срца, умове и језике откупљених кроз бескрајне векове. Они ће разумети истине које је Христос чезнуо да открије Својим ученицима, али које они нису имали вере да схвате. Заувек и заувек појављиваће се нови погледи на Христово савршенство и славу. Кроз бескрајне векове верни Домаћин износиће из Своје ризнице ново и старо.“ Христове поуке, 132–134.